

Arrest

nr. 194 309 van 26 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2017 tot weigering van afgifte van een visum lang verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Commentaar:

Gezien betrokkene zich als nicht bij haar tante [K.A.A.] in België wenst te vestigen, kan betrokkene niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 zou kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat ze financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten van het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat ze

in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen. De authenticiteit van het document getiteld responsibility impoundment opgesteld door het Regionaal Gerechtshof van Banadir-Mogadishu dd. 10.08.2014 kan immers niet geverifieerd worden. Bovendien vermeldt de tante van betrokkene in haar asielaanvraag dat de grootouders van betrokkene nog in Somalië verblijven, hetgeen afbreuk doet aan het feit dat betrokkene geïsoleerd zou leven en er geen familieleden meer in het land van herkomst zouden verblijven die voor betrokkene kunnen zorgen. Gezien bovenstaande informatie kan aan betrokkene geen visum D worden afgegeven.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op:

*“Schending materiële motiveringsverplichting
Schending artikel 9 Vreemdelingenwet
Schending artikel 3 Kinderrechtenverdrag - het hoger belang van het kind”.*

Verzoekster betoogt als volgt:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Een ander aspect van de materiële motiveringsverplichting is dat de motivering logisch, coherent moet zijn en redelijk; wat ook wel eens het redelijkheidsbeginsel genoemd wordt - hetwelk een integraal onderdeel van de materiële motiveringsverplichting uitmaakt.

In casu is dat echter allerminst het geval.

II.1.2. Verzoekende partij meent dan ook dat de huidige beslissing op manifieste wijze de materiële motiveringsverplichting, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en bijgevolg tevens artikel 9 Vreemdelingenwet schendt.

In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat verzoekende partij geen recht zou hebben op humanitair visum gezien zij niet aantoonbaar financieel afhankelijk is van haar tante. Mevrouw [A.A.K.] stuurt weldegelijk geld op naar haar nichtje (= verzoekende partij), doch het geld wordt telkens meegegeven met mensen die naar daar reizen en het voor haar meenemen. Hoewel het aldus niet volgens een officiële bankoverschrijving gebeurt, onderhoudt mevrouw [A.A.K.] weldegelijk verzoekende partij en voorziet zij in al haar financiële noden.

Verzoekende partij heeft geen familieleden meer in Somalië die voor haar kunnen zorgen. De moeder en vader van [A.H.B.] zijn overleden. De enige levende familieleden zijn haar grootouders die ernstig ziek zijn en noch fysiek noch financieel in staat zijn om voor haar te zorgen.

Het minderjarig kind dreigt aldus volledig aan haar lot overgelaten te worden en onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling.

Verwerende partij heeft nagelaten het hoger belang van het kind in overweging te nemen bij het nemen van huidige beslissing. Mevrouw [A.A.K.] is de zus van de vader van [A.H.B.] en is bereid het kind volledig ten laste te nemen, gezien er een humanitaire ramp dreigt voor het kind.

Verwerende partij kan dan ook niet volharden dat er geen humanitaire elementen in het dossier voorhanden zouden zijn om een humanitair visum toe te kennen aan verzoekende partij. Verwerende partij heeft klaarblijkelijk het dossier bijzonder onzorgvuldig behandeld.

In die zin schendt de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsverplichting, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en tevens artikel 9 Vreemdelingenwet.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de aanvraag tot afgifte van een visum lang verblijf bekeken heeft vanuit twee oogpunten, met name een als aanvraag tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en als een aanvraag tot afgifte van een humanitair visum op basis van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Uit verzoeksters betoog blijkt dat ze enkel kritiek uit op het motief dat verband houdt met de weigering tot afgifte van een humanitair visum. De beslissing tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging blijft derhalve alvast overeind.

2.4. De Raad stelt vast dat het betoog van verzoekster dat is gericht tegen de beslissing tot weigering van afgifte van een humanitair visum, bestaat uit het poneren dat haar nichtje wel degelijk financieel afhankelijk is van haar, dit via geldgiften die worden meegegeven met derden, dat de grootouders van haar nichtje de enige levende familieleden zijn en dat ze niet in staat zijn voor haar nichtje te zorgen waardoor een humanitaire ramp dreigt. Met dergelijk bloot betoog, de overtuiging dat de bestreden beslissing niet deugt en dat ze strijdig is met het hoger belang van het kind toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid die ze heeft bij de beoordeling van een aanvraag tot afgifte van een humanitair visum op een kennelijk onredelijk wijze of strijdig met het hoger belang van het kind heeft ingevuld of op een onzorgvuldige wijze heeft toegepast wanneer ze stelt, *“Betrokkene bewijst immers niet dat ze financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten van het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat ze in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen. De authenticiteit van het document getiteld responsibility impoundment opgesteld door het Regionaal Gerechtshof van Banadir-Mogadishu dd. 10.08.2014 kan immers niet geverifieerd worden. Bovendien vermeldt de tante van betrokkene in haar asielrelaas dat de grootouders van betrokkene nog in Somalië verblijven, hetgeen afbreuk doet aan het feit dat betrokkene geïsoleerd zou leven en er geen familieleden meer in het land van herkomst zouden verblijven die voor betrokkene kunnen zorgen.”*

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA